

VI

Emanuel var gaaet ud af en Laage i den yderste Ende af Præstegaardshaven, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Han befandt sig her paa Egnens højeste Punkt, den saakaldte „Præstebakke“, fra hvis Top man kunde se milevidt ud over Landet. Overalt laa de lysegrønne Rugagre og glitrede i Solen mellem det mørke Pløjeland; over Moser og Kær bølgede lette blaa Taager; Grøfter og Mergelgrave dampede, — over hele Landet laa en Luft saa grødefugtig, saa foraarsfrisk, saa fuld af Sol og forjættende Fuglekvidder, som om Sommeren kunde holde sit festlige Indtog, hvad Dag det skulde være.

Emanuel fulgte en Sti, der fra Præstegaarden gik over en Række øde Udmarker ud imod Fjorden. Det var just den samme Sti, paa hvilken Frøken Ragnhild plejede at tage sin lille hastige Solnedgangs-Promenade. Dog, herpaa tænkte han ikke, og ikke heller var det netop af den Grund, at denne Sti efterhaanden var bleven ogsaa hans Yndlings-Spadseregang. Naar de bægge havde vundet Forkærlighed for den, var det, fordi de her kunde være mest uforstyrrede. I deres Ensomhed søgte de uvilkaarligt endnu ensommere Steder, og paa disse afsidesliggende Marker saaes kun hist og her en lille Hytte og en enlig Bondekarl, der gik og pløjede.

Hver Dag i Vinterens Løb havde Emanuel vandret her i sin lange Frakke og med sin sædvanlige Følgesvend, den sorte Silkeparaply, der efterhaanden var bleven ham uundværlig, næsten som en trofast Ven. Ofte havde han i halve Døgn sværmet omkring mellem Bakkerne og langs den øde Strand uden Maal og Med; og i dette Samliv med Naturen havde han mere og mere fundet en Erstatning for Savnet af menneskelig Omgang. Han havde aldrig før tænkt sig, at der kunde være noget saa fængslende ved Synet af en vintergraa